



ARA

Cavalcarem tota la nit

Terry (1973)

Al seu fantàstic llibre de memòries, *No era pecat*, Leopoldo Pomés fa una incessant i tenaç apologia de l'hedonisme. El que li agradava més era mirar, observar-ho tot, quedar-se embadalit amb les espurnes de bellesa que li passaven per davant i que, si tenia sort, encertava a fotografiar amb la seva càmera. Sigui com sigui, els instants li quedaven fixats a la memòria i al subconscient. Un dels episodis més substancials de la seva vida va ser el dia que, recurrent amb cotxe la costa del Garraf, li va passar per davant una aparició: Margit Kocsis, que es convertiria en la immortal noia de Terry, la noia rossa dalt d'un cavall que, en paraules de Manuel Vázquez Montalbán, va "erotitzar tot un país".

Desig alcohòlic

Els amos dels cellers Terry, propietaris i venedors de cavalls, havien exigit a Pomés que als anuncis del conyac havia d'aparèixer un dels seus èquids. Aquella aparició sorgida d'alguna corba libidinosa del Garraf prenia cos com a potencial reclam publicitari. Es tractava de fer-la muntar a cavall, a pèl, cavalcant, amb la cabellera rossa al vent, clamant la seva llibertat. I que cadascú fes les associacions d'idees que desitgés entre el cavall, la noia, el desig eròtic, el desig alcohòlic, etc.

Kocsis va muntar el cavall *Descarado II* –deunido, el nom– en tota mena de contextos: a la platja, en ple bosc de pollancre, a la plaça de Sant Marc de Venècia, al costat de la Torre Eiffel, a prop de la catedral de Barcelona... El llom endurit del cavall no va ser un bon aliat de les cuixes sedoses de la model, que en una ocasió van quedar quasi en carn viva per culpa del fregadís durant les llargues hores de rodatge. Els eslògans, històrics, no tenen preu.

Exclamació retòrica: "*Terry, me va*". Resposta retòrica: "*Usted sí que sabe!*" Més eloqüència que les pròpies paraules de Pomés resulta impossible: "La primera vegada que vaig filmar la Margit muntant a cavall la imatge era de tal bellesa que no vaig poder sinó veure-la a través del visor mentre la seguia, de prop, proferint crits d'entusiasme pel que veien els meus ulls embadalits i per l'emoció que em produïa tot allò davant la certesa d'estar tocant el cel". ♦



TONI VALL

PERIODISTA